

der var med paa hvad som helst, uanset konservative Vælgerinteresser og uanset Erklæringer om ikke at ville svigte disse?

Konservative Vælgerinteresser er, forekommer det mig, svigtet baade erhvervsøkonomisk og socialt. De er svigtet økonomisk, fordi de her foreslaaede Foranstaltninger aldeles ikke giver erhvervsmæssigt Ækvivalent for Importreguleringen, skønt Krav herom stadig er gjort gældende fra konservativ Side. Jeg behøver blot at minde om det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser under Socialdemokraternes Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, hvor han hævdede, at „vi naturligvis maa ønske disse Foranstaltninger fortsat, medmindre det godtgøres . . . at Importreguleringen kan erstattes og bliver erstattet med andre lige saa virkningsfulde Foranstaltninger.“ Det var den 1. Februar. Senere, den 20. Februar, hævder han paa ny, at Importreguleringen har „efter vor Opfattelse virket godt i den Henseende, at den har skaffet Beskæftigelse, og den har ikke været uheldig ved at virke prisfordyrende; for at finde et Argument for dens Bortfald uden at sætte noget andet og lige saa virkningsfuldt i Stedet maatte man da henvise til Forholdet til Udlandet. Hvis det kan paavises, at den betyder en virkelig Ulempe for den danske Landbrugseksport, ja, saa kan vi tale med om dens Bortfald“, men det er Betingelsen. Saa vidt mig bekendt, har der ikke i det paa gældende Importreguleringsudvalg været forelagt noget som helst Bevis eller blot Indicium, som der var Grund til at tage i Betragtning, for at vor Landbrugseksport vilde væsentlig forulempes ved Opretholdelsen af denne Regulering, mere end den vilde ved det, som iværksættes nu. Beviser for, at Importreguleringen for Landbrugseksporten har virket uheldigt, maa kræves, og saa længe disse Beviser ikke foreligger, kan vi naturligvis ikke gaa med til, at den skulde falde bort paa anden Maade end ved, at man erstatter den med noget andet og lige saa virkningsfuldt. Det er den konservative Ordførers Standpunkt Gang paa Gang.

Hvad det ærede Medlem Hr. Drachmann har gjort gældende Gang paa Gang under Finanslovbehandlingen i Efteraaret, behøver jeg ikke at gentage, men jeg vil blot til yderligere Dokumentation nævne en Udtalelse af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti under Debatten om de 30 Mill. Kr.s Statslaan. Der siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard: „Ophæver Partiet Venstre Importreguleringen og sætter ikke Beskyttelsesforanstaltninger i Værk,

ikke specielt overfor Læderindustrien, men for saa vidt ogsaa overfor en hvilken som helst anden nødstedt Industri, kan jeg ikke se, at Partiet Venstre overhovedet gør nogen nævneværdig Indsats i denne for Situationen saa overmaade vigtige Sag.“

Det er, hvad de konservative respektive Ordførere har haft at sige om denne Ting. Der er derfor neppe nogen Tvivl om, at det er berettiget at hævde, at de konservative Interesser, der her skulde varetages, i beklagelig Grad er blevet forsømt, fordi de her foreslaaede Foranstaltninger aldeles ikke giver det erhvervsmæssige Ækvivalent for Importreguleringen. Skotøjsindustriens Arbejdere og Arbejdsgivere vil sikkert enstemmig attestere, at der ikke for denne Branches Vedkommende er Tale om Ækvivalent. Maaske er disse Parter efter de faldne konservative Udtalelser blevet skuffet. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg er ikke blevet det, alt er i dette Spørgsmaal gaaet nøjagtig saaledes, som jeg den 30. Januar under Interpellationsdebatten om Socialdemokraternes Forespørgsel forudsagde, at det vilde komme til at gaa. Vi har faaet en taalelig Ordning for Cigarindustriens og en erhvervspolitisk set lidet tilfredsstillende Ordning for Skotøjsindustriens Vedkommende. Det saakaldte Kriseværn kan let forklares i sin Oprindelse, nemlig for Tobakkens Vedkommende som en finansministeriel Misèreforanstaltning og for Skotøjets Vedkommende som en landbrugsministeriel Prestigeforholdsregel.

Da Importreguleringen gennemførtes i August förrige Aar, tildelte de Konservative sig selv med en let forbaaelig Forslugenhed den hele og fulde Fortjeneste for den frimodige Aktion overfor Venstre, men samtidig forkyndte den højtærede Landbrugsminister, at det, der her var sket, var et Skridt til Siden, som maatte gøres tilbage igen. „Naar det økonomiske Liv“, hævder han, „er kommet paa Afveje, gælder det om, at de lægende Kræfter, som er i Naturen, kommer til at virke“, og vort økonomiske Liv var ved Importreguleringen og den højtærede Statsministers Svaghedstilstand under Julitemperaturen, hvor jo saa mange pinlige Spørgsmaal havde været for, kommet paa Afveje, og saa gjaldt det om, at den ypperste af de lægende Kræfter, som findes i vor danske Natur, nemlig den højtærede Landbrugsminister, selv kom til at virke. Og man maa lade den højtærede Landbrugsminister, at han har virket kraftigt og ufortrødent lige siden August 1922, saa kraftigt, at de radikale Husmænds Fører, det